

תשוקה באביב

אל

שמש משוחררת

מארכיטקטורות

של כרך

גבעות עם צללים

חמים

המקיפות

יופיים של אילנות שאין להם סוף

כבישים בעלי כל

הגדלים

הרובצים אפרקדן

ומסתכלים בכל

המתחדשים לאיטם

מאוהבים כולם

בכפר.

אלי היה נוטל את האופניים ועולה על רכבת הנוסעת אל ניו-אינגלאנד או אל מעלה מדינת ניו-יורק. היה לן אצל ידידים ונודד על פני הכפרים. במכירות פומביות נזדמן לו זוג משקפי שמש עתיקים, כאלו שמן-הסתם הרכיב בנימין פראנקלין, או היה מגלה מסגרת מקושטת או חלון דהוי בו טוב לקבוע לוח לציור. או שהיה סתם אוסף חלוקי נחל נאים או אבן דמויית-פסל אכולת-ים, שמצאה על החוף.

כבר אמרתי, אלי היה קשור ממש במוחש אל ניו-יורק, אף-על-פי-כן לא היה מרוצה מחייו בה. הרבה שנים חיפש אינטואיטיבית בציוריו, וגם בשירתו, חיים שלמים יותר. המולת-תמיד זו ללא משמעות של הכרך עוררה בו שאט-נפש. כי בשבילו היה הזמן כזרם ללא-סוף, שתי וערב של עבר עמוק מאוד מאוד ועתיד רווי מסתורי ההווה, ולא מיצרך פוחת והולך שעליך לבולעו בבולמוס במנות של כל רגע. בני-אדם, סבור היה, הווים ואף צריכים להוות בדידויות-של-שותפות, כמו משיקים כולם למעגל אחד של קיום. כמה חש עצמו חסר-ישע, כשהוא נאחז בזיזים הדוקרניים של הכרך השאפני. בנוף הפונקציונאלי של ניו-יורק היה כאדם עקור. לא לנצל את כל הסובבו ביקש אלא להיות מושרש וכלול בתוכו.

זה שנים אחדות שהרהר בדבר עלייה לארץ, מתוך אמונה שימצא מה שחיפש כל השנים בתוך הקיבוץ. בזמן שנפגשנו היה נתון בתוכניות עלייה, ובפברואר שנת 1951 באנו אל קיבוץ עין-השופט. כאן בחר בשם אלי. כבר היו במקום כמה „אברהמים“, והוא שיער שהשם אלי יש בו צליל שמי נהדר...

סבורתני שכאן מצא סוף-סוף מה שחיפש. לא היה לו עניין מיוחד בכבוד או בכסף. אך הוא שאף לכך שעבודתו תהיה בעלת משמעות לגבי הזולת באותה מידה כמו לגבי עצמו. סבור היה, כי בקיבוץ קיימת האפשרות להגשים את הסימביוזה בין האני והאתה. לעתים מזומנות היה מציג תערוכה של ציוריו. הוא רצה לשתף את החברים בעצם תהליך יצירתו. תחילה לא היו נהנים אלא מן הנופים המפורשים ביותר, מדיוקנאות וכיו"ב. לא קל היה הדבר. גם קשה היה לו לוותר על כל כך הרבה שעות-ציור ולצייר רק בלילות, בשבתות, או לעת-מצוא, ברגעים נחטפים תוך כדי עבודה, בשעת הימצאו במרעה עם הצאן, למשל.